

Polská nacionalistická mládež v ulicích

Autor: Milosz Jezierski

K Polsku se často upíná pozornost i naděje evropských konzervativců a nacionalistů, kteří v něm spatřují záštitu proti kulturnímu marxismu. Liberální média naopak ráda kvílí o vzestupu neonacismu v Polsku, hlavně kvůli snahám nové středopravé vlády o regulaci médií (podobně jako to činila předchozí liberální vláda) a reformu justičního systému (znovu, nic jiného než co činila minulá liberální vláda a další země EU). Liberálové však jako obvykle roní falešné krokodýlí slzy – jedná se totiž spíš o záminku k destabilizaci nové vlády a návratu do „starých dobrých časů“ jejich nekontrolované a neomezené korupce a nepotismu.

Než se pustím do rozplétání polské domácí politické scény, měl bych nejprve rozklíčovat naši politickou nomenklaturu, která se od západního prostředí poněkud liší, pro východoevropské postkomunistické země je však naprosto typická.

Nacionalistické/pravicové křídlo tvoří: PaS - Právo a spravedlnost, ONR - Obóz Narodowo-Radykalny (Národní radikální tábor), MW - Młodzież Wszechpolska (Všepolská mládež), Szturm, Autonomní nacionalisté, Ruch Narodowy (Národní hnutí) - národně demokratická politická strana a Kukiz 15 - konzervativně liberální strana založena slavným rockovým hudebníkem.

Naše středopravé politické uskupení (PaS) spojují sociální postoje v ekonomické oblasti

s morálním konzervatismem. Jsou sice pro EU a NATO, nikoliv však kulturně, vystupují proti integraci v evropském superstátu, ostře se ale vymezují i proti Rusku. Nejedná se o krajně pravicové skupiny nebo národní socialisty – nejsou dokonce ani nijak zvlášť nacionalističtí. Samozřejmě nechtějí v Polsku muslimy, ale nedávají najevo nebo nemají rasové cítění a jsou silně prožidovští. Abychom jim ale nekřivdili, staví se i proti globalismu. Neoznačují se za nacionalisty také proto, že odvozují svou politickou tradici od **Polské socialistické strany**, předválečného politického uskupení bojujícího za polskou nezávislost. I když ale odporují globalismu, obhajují mnohonárodnostní *Polskou republiku* vycházející z modelu historické polsko-litevské **Republiky obou národů** (Rzeczpospolita Obojga Narodów). Židé jsou pak považováni za nedílnou součást tohoto projektu, stejně jako tomu bylo v polsko-litevské unii.

Mohli bychom je ale také nezvat polskými vlastenci a bojovníky za nezávislost země. Dnešní terminologií je asi nejprůzračnější kategorie občanští nacionalisté.

Polští nacionalisté se od výše popsaného tábora značně liší a sami také čerpají z dlouhé tradice: před válkou šlo hned po socialistech o druhou největší stranu. Dnes stojí v opozici proti NATO nakloněné vládnoucí středopravé straně PaS. Větší část nacionalistického hnutí (národní radikálové – katoličtí radikální tradicionalisté, národní demokraté i národní socialisté nebo etnonacionalisté) je proti PaS. Do té skupiny se řadí jak národní demokraté se svou umírněnou ideologií křesťanského (de facto občanského) nacionalismu, tak i radikální zastánci etnostátu.

Chmelnického povstání a následné pogromy byly přímým důsledkem polské praxe užívat Židy ke správě Ukrajiny: tamější lid logicky proti pijavicím povstal a pustil se do pogromů.

Globalisté: KOD - Komitet Obrony Demokracji (Výbor na obranu demokracie), PO - Občanská platforma, SLD - Svaz demokratické levice, PSL - Polská strana lidová, N. - modernisté, Razem - krajní levice, Antifa a anarchisté.

Polští liberálové a postkomunisté sice na první pohled působí jako protikladné síly, v podpoře globalismu jsou však jednotní. Liberálové podporují volnotržní opatření, kapitalismus a myšlenky vycházející z kulturního marxismu. Před lety byli součástí široké protikomunistické opozice a dokonce spolupracovali s dnešní vládní stranou, později se však vzájemně vzdálili. Dnes tak vystupují proti PaS a podporují evropskou integraci. Postkomunisté a socialisté dnes sice spolupracují s liberály, krajní levice je ale nenávidí. V praxi však všichni podporují neoliberální program a udržují pevné vazby s postkomunistickými oligarchy, kteří mají pod palcem svět organizovaného zločinu a přirozeně tak podporují *laissez-faire* liberály.

Je to jasné? Dobře, můžeme tedy pokračovat.

Liberální opozice (PO, N., PSL, SLD a Razem) drtivě prohrála ve volbách. Protože přišli o všechny pozice, liberálové se stále rychleji radikalizují a posunují se směrem ke kulturně marxistické levici. Nová vláda se pustila do rázných čistek liberálních aparátčků v byrokracii, kteří tak ztratili své posty i vliv. Navíc zahájila vyšetřování soudy dříve přehlížených kauz. Je totiž veřejným tajemstvím, že soudy kamuflovaly zločiny a jiné prohřešky spáchané za předchozího režimu.

Polozapomenuté případy korupce tak vycházejí na světlo, ale soudy se stále snaží chránit politiky, kteří sedí v horkých křeslech, tedy státní zástupce, kteří kontaktovali premiéra a předávali mu informace o probíhajících vyšetřováních.

Justiční systém je prolezlý korupcí, chrání soudce s vazbami na někdejší komunistický režim a nové soudce vybírá ze svých vlastních řad. Polský Nejvyšší soud fakticky funguje jako samozvaná mafie spojená rodinnými a obchodními vazbami. Patří do levicového tábora, který spolu se zkorumpovanými komunisty odsouhlasil změny roku 1989, které vyústily v současný neoliberální systém. Jejich výtvar se po 25 letech konečně začíná otřásat a ztrácet tak dlouho hýčkané hegemónické postavení. Jakkoliv změnu ovzduší posledních let pochopitelně vítám, není nová vláda v žádném případě dokonalá. I když se s jejími pozicemi většinou rozcházím, musím uznat, že konečně podle všeho začíná s tolik potřebnou chemoterapií.

Výše uvedené řádky možná budí dojem, že nová opatření v soudnictví podporují, což není tak úplně pravda. Přestože je totiž reforma soudního systému skutečně potřebná, z hlediska ústavního se nejedná o šťastné kroky: ministr spravedlnosti bude nově vykonávat i funkci vrchního státního zástupce a bude mít výsadní právo jmenovat soudce, což je z pohledu nacionalistů značně nebezpečná novinka. Soudce by měli pochopitelně volit lidé, kterým k tomu má stát poskytnout adekvátní nástroje, ale rizika spojená s těmito novými změnami jsou příliš velká. Co když se příštím ministrem spravedlnosti stane liberál?

Levice to navíc ochotně využije jako záminku k vlastní „revoluci“, jakémusi „polskému Majdanu“ – ostatně stopy už teď vedou k obvyklým podezřelým, Sorosovým organizacím.

Skupiny jako **Nadace pro otevřený dialog (Fundacja Otwarty Dialog)**, zodpovědné za liberální protesty na Ukrajině, se momentálně činí i v Polsku.

Navíc Polsko v rozporu s všeobecným přesvědčením má problém s migranty, na jeho území totiž pobývá asi 1,2 milionů lidí, kteří odešli z Ukrajiny. Samozřejmě nejsou jako Arabové a situaci tak nelze srovnávat s invazí Třetího světa do západní Evropy, přesto se však jedná o lacinou pracovní sílu a mezi Ukrajinci je také poměrně dost indoktrinovaných liberálních studentů, připravených podpořit liberální hnutí v Polsku. Tytéž kádry, které byly vychovány, indoktrinovány a použity na Ukrajině, jsou stejně dobře použitelné i v Polsku.

Jako jistá protiváha k nám přišli i nějací nacionalisté z ukrajinského batalionu Azov. I když i k nim proudí prostředky pochybných neziskovek, alespoň nenávidí liberály. Ukrajinci obecně jsou většinou obyčejní lidé, kteří pracují a neparazitují na systému a naše kultura i etnicita je velice podobná. Přesto ale snižují mzdy na polském trhu práce.

Problém může nastat také tehdy, když se liberálové rozhodnou využít Ukrajinců jako politického nástroje a následně začnou polští neonacisté volat po jejich odchodu. Nezapomínejme také, že všichni ukrajínští nacionalisté bojují na Donbasu, na jedné či druhé straně. Liberálové se buď z branné povinnosti vyplatí, nebo utečou do Polska, kde pak přirozeně posílí liberální hnutí a iniciativy.

Další sorosovskou organizací je **Nadace Štěpána Báthoryho (Fundacja im. Stefana Batorego)**, jež se těší naprosté podpoře médií, největších soukromých televizí atd. Mnozí se začínají ptát, zda nejsou za nedávné protesty v Polsku zodpovědné právě tyto organizace a jejich mediální spojenci. **Je s podivem, že nikdo vlastně neví, kdo tyto protesty nastartoval - a přitom vše působí tak spontánně a současně organizovaně, přesně jako na Ukrajině.**

Tím se dostáváme k tématu „astroturfingu“.

Tímto marketingovým termínem se označuje jev původem z Ameriky, který stále více vidíme i v Polsku. Začalo to synchronizovanou činností největších politických hráčů, tj. stran a velkých neziskovek. Souběžně s tím (nikdo nedokáže říct, kde to začalo) spustila média výzvy k revoluci a na sociálních sítích vznikly (z větší části falešné) profily za účelem sdílení komentářů a zpráv. Všude takřka simultánně vypukaly protesty. Plamenné výzvy protřelých politiků a profesionálních protestujících nevalného charakteru dospěly k uším a myslím mladých lidí a obyvatelstvem se začal šířit pocit jakési zvrácené občanské povinnosti a všeobecné naléhavosti a krize. Zájem o politiku se objevil i na dříve netušených místech. Vše popsané se mnohým jeví nanejvýš podezřele.

Nově „prozřevší“ protestující lidé zpravidla ani nevědí, proti čemu že to vlastně protestují. Proč vlastně nevystupují proti předákům KOD (Výbor na obranu demokracie), kteří byli odsouzeni za kuplířství mladých děvčat? Mladí jsou vesměs příliš pošetilí a slepí, než aby viděli skutečné problémy, a stávají se tak užitečnými idioty, kteří jako zombie pochodují se svíčkami a křičí „Demokracie!“, zatímco pod vlivem koordinované mediální kampaně horují

pro ještě víc korupce. Něčeho podobného jsme byli svědky, když polské feministky pořádaly tzv. **Černé protesty** proti zákazu potratů.

Celou operaci v Polsku na dálku řídí někdo mocný, měli bychom se tedy mít na pozoru. Budoucí směřování událostí zůstává nejasné – klidně se můžeme velice brzy dočkat i polského Majdanu.

Úvaha Milosze Jezierskiho **There Is Another Color Revolution Brewing In Poland** vyšla na stránkách AltRight.com 24. srpna 2017.